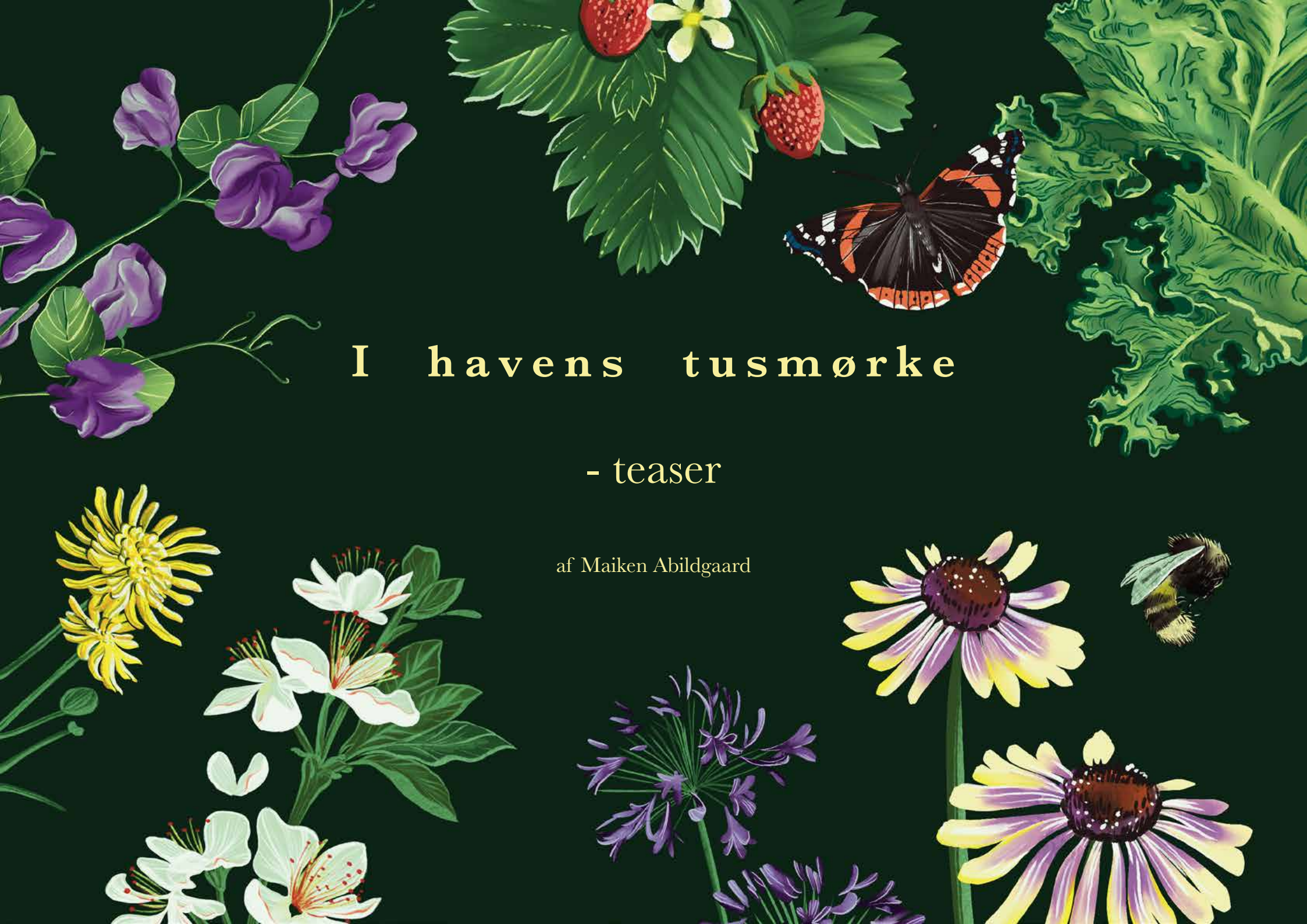

I havens tusmørke

- teaser

af Maiken Abildgaard

Du smed en frøbombe tæt på marken i det tidlige forår

Den efterlod en kæmpe valmue:

Prinsesse Victoria Louise

Jeg skriver: Dragende sorte indvendige pletter

Og: Hun kan ikke lide at flyttes (i parentes)

En mor flytter ud af byen med sin lille datter i håbet om at genfinde naturen, som hun husker den fra sin barndom. Sammen begynder de at presse blomster, der sættes ind i morens dagbog og beskrives. Mellem blomsterliv, hverdagsbegivenheder og fantasilandskaber følger læseren den lille familie igennem årstiderne.

I havens tasmørke har særligt fokus på forældreskab og på, hvordan det føles at flytte fra storbyen og starte et nyt liv i en landlig provins. Længslen efter at høre til, men stadig føle sig anderledes. At balancere på en fin line mellem stille protest over hverdagens banaliteter og det at turde være sig selv.

Den dybe kærlighed til barnet, der blander sig med melankolien over livets forgængelighed. Den voksne trang til at skabe legende fantasiverdener som modstykke til en virkelighed, der til tider kan være angstskabende.

De korte poetiske tekster er delt op under årets måneder, der alle indledes med Sarah Eiersholts smukke illustrationer. Læseren følger mor og datter fra januar til december samme år.

Udgives på Forlaget Æther

Release og oplæsning den 24.10.26 klokken 14.00

hos Lena Pedersen keramik, Nansensgade 43, 1366 København k

Jeg skriver i min dagbog, at jeg vil omfavne vinteren
De tågede morgener over marken
med kolde hænder om kaffekoppen
Hele græsplænen ligner et vådområde
Du løber ud i alt for lidt tøj og hopper på trampolinen
Det fyger omkring dig med brune blade
Asalien ligner skelettet fra et fortidslevn
Gulgrøn skållav har overtaget hele busken
som en parasit, der suger alt næring ud af grenene
Jeg har læst, at planter kan blive vandstressede
Sådan er det også med mennesker

Engang kunne jeg ikke forestille mig
et liv uden for byen
Jeg elskede lydene af den lille fejebil,
som rensede mine gader hver eneste morgen
Først med kemisk rens
Så med ru børster
Den fjernede spor af alle cigaretskodder
og tyggegummi fra trappen,
jeg ellers ville træde op
i mine læderloafers næste morgen
Alligevel trådte jeg altid forkert
på de skinnende rene gader
og fik et slemt vrid i anklen,
der først er ved at komme sig nu
Jeg kan næsten se smerten
bugte sig igennem græsset
og forsvinde ned i vandhullet

I danser rundt på græsplænen
i ferskenfarvet tyl
Dugene på dine sarte vinger
smiler mod solen
Jeg bager hindbærvaffer
og holder øje fra køkkenvinduet
Det er ikke så tit, vi har legeaftaler
Du vågnede allerede klokken fem
Iklædte dig din fineste kjole
og strøede guld udover tørrede markvalmuer
Der er glimmer i alle kroge og
afkroge
af dit lyse sind
Jeg lod dig gøre det, for du var så glad
”Jeg vil gerne overraske dem, mor”
Fra vinduet ser jeg, hvordan du rækker pigerne
de sarte blomster:
Foretrækker fuld sol
og vil ikke spire, hvis de såes blandt hårdføre arter
Jeg ser, hvordan pigerne nådesløst
knuser dine fine blade, da de leder efter
”Den rigtige gave
Hvor er den?”
Jeg kan næsten fornemme fugten i dine øjne,

da gæsterne forsvinder ned bag syrenerne
Du lægger dig i redegyngen
og ser op i himmelen

Jeg vil varme dig med bløde dun
og synge om lærkerne
Imens jeg vugger dig i søvn

Jeg skal til gratis skovbadning
Jeg så opslaget i Rema:
”Vil du lære naturen at kende,
så møde op i Svampestruphegn
Alle er velkomne”
Jeg har en pude med til at sidde på
og telefonen på næsten lydløs
Der er kun dukket to andre op i skovbrynet
Vi smiler lidt generte til hinanden
”Shinrin Yoku”, siger Healer Helle
”Det er japansk og betyder skovbad”
Vi må ikke tale undervejs,
men skal bade i et usynligt ocean
af svampesporer og æteriske olier
Hvis vi ser en smuk gren eller en løbebille,
vi gerne vil vise de andre,
må man række hånden op,
så alle kan stoppe op og betragte
”Naturen er vores helle”,
siger Healer Helle
”Den gør os hele”, siger hun

Hun genner os ind i en bunke bregner
Uden ord
og hvisker, ”vi skal forestille os,
hvilket træ, vi gerne vil være”
Hun deler brændenældete ud
med en særlig svampesort
Jeg lægger mig ned i alt det grønne
og indånder svampesporer og æteriske olier
Jeg ved, jeg er et egetræ
med et stort og dybt rodnet,
der hjælper med at filtrere regnvand
og filtrere fra
Mine agern giver næring til skovens egerne,
der har bygget sig en rar og tryk hule
i mit indre
Der sidder de og kigger ned på skikkelserne i bregnerne
Undres og skåler i hasselnøddemælk

Du har leget hos naboen hele eftermiddagen
Jeg har ikke kunnet finde ud af andet
end at se ud over marken,
selvom jeg burde gøre rent
Mit hoved har svært ved at finde forbindelse til kroppen
Jeg savner biblioteket
og den daglige snak med min kaffemand,
men alligevel kan jeg ikke forestille mig at skulle forlade
Skoven og markerne
Vi bevæger os anderledes nu
Vi trækker også vejret på en anden måde
Du rækker mig stolt en buket vibæg af uens længde,
da du kommer hjem
Stilkene er helt flade og varme efter dine små hænder
Jeg klitrer forsigtigt den rødlige blomst ind i vores bog:
Enlig, forvildet i parker

Når jeg ser på dine små skuldre bøjet over bordet
med øjnene rettet mod din tegning
i koncentration (for det er svært at tegne solskinsdage),
bliver jeg så bange for, du forandrer dig
Stormen raser i de alt for høje fyrretræer
De rager heldigvis så langt ind i himmelen,
at vi har opgivet at fælde dem
Selvom naboerne er bange for, de en dag vil vælte
og smadre deres hvide Mercedes

Jeg har glemt at give dig hvidt tøj med til Luciaoptøget
Du lyser op som et pink juletræ
Imellem alle de hvide skikkelser
Der er et hul på storetåen i din ene sok
Forvasket blå
Du synger med høj og klar stemme
Som om du ved, du er nødt til at overdøve
larmen fra den skrigende pink
eller tage opmærksomheden fra den hullede sok
Dine glade øjne møder mine,
da optøget glider forbi
Jeg får lyst til at pille den lille guldengel af juledekorationen
og klippe de største blomster af julestjernen
Med en nænsom stolthed fordeler jeg dem på dig
imellem alt det pink
Englen funkler i toppen
Vi forlader folkemængden med hinanden i hænderne og
stiger ind i kareten,
der venter foran børnehavens indgang
Hestenes seletøj har fået bjælder på i dagens anledning
De spinkle lyde laver melodier i vinternatten
Oh Tannenbaum!

Jeg vil gå i dvale
Ligesom naturen omkring mig
Den lukker langsomt ned for vinteren
Vinterlukket, står der på døren til søcaféen
”Alt har sin tid”, hvisker jeg ned i din strikhue
Fordi det lyder så smukt
Dampen fra min ånde tegner billeder af isblomster,
der sætter sig som små frø i din hue
”Snart vil du ligne en omvandrende vinterrose”, siger jeg
Du smiler bare hemmelighedsfuldt og laver et af de spring, du
lærer til ballet
Der er diset over søen,
men vi sætter os alligevel på den fugtige bænk
ud mod vandet
Jeg trækker to små lanterner op af rygsækken,
som vi tænder
”Der var lys i mørkningen”, hvisker jeg
og du nikker tillidsfuldt

A collage of various plants and animals on a black background. In the top left is a large, vibrant orange flower with dark spots and a large hole in its center. To its right is a cluster of small, purple, bell-shaped flowers. Further right is a blue beetle with black stripes on its back. In the top right corner are two white flowers with yellow centers and red stamens. In the bottom left is a green plant with small white flowers. In the bottom center is a fossilized skeleton of a small animal, possibly a dinosaur, with a long, curved tail. In the bottom right is a cluster of yellow, bell-shaped flowers. The text "Tak for din tid!" is written in the center in a yellow, serif font.